

TEZA:

Radca prawny, działający jako pełnomocnik z urzędu, dopuścił się zachowania sprzecznego z zasadami etyki poprzez kontynuowanie sprawy w imieniu klientki, pomimo żądania zakończenia przez nią sprawy, wyrażonego przez drogą mailową.

WO-36/22

ORZECZENIE

z dnia 8 czerwca 2022 roku

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: S WSD Rafał Rybnik

Sędziowie: S WSD Paweł Libertowski
S WSD Dariusz Smejda /sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepínski

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Alicji Kujawy

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego M. W. (...)

obwinionego o czyn z art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z § 22 Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 94/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 13 czerwca 2015 r.

na skutek odwołania wniesionego przez obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 22 października 2021 r., wydanego w sprawie sygn. akt: D 7/21:

1. uchyla pkt. 1. i 2. zaskarżonego orzeczenia i w tym zakresie umarza postępowanie;
2. uchyla pkt 5. zaskarżonego orzeczenia;
3. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy;
4. zasądza od obwinionego koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 1.800,00 (słownie: jeden tysiąc osiemset) zł płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych Warszawie.

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych złożył w dniu 19 stycznia 2021 r. wniosek o ukaranie radcy prawnego M. W., zarzucając mu:

1. zachowanie sprzeczne z zasadami etyki oraz naruszenie obowiązków zawodowych poprzez to, iż będąc ustanowionym pełnomocnikiem z urzędu pani I. U. w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym (sygn. akt II C 369/17), pomimo zobowiązania Sądu z dnia 9 maja 2017 r. nie sprecyzował powództwa w ww. sprawie, tj. naruszenia art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 poz. 75);

2. zachowanie sprzeczne z zasadami etyki oraz naruszenie obowiązków zawodowych poprzez to, iż będąc ustanowionym pełnomocnikiem z urzędu pani I. U. w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym (sygn. akt II C 1613/16), nie złożył środka odwoławczego od postanowienia Sądu z dnia 21 marca 2017 r., tj. naruszenia art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 poz. 75);

3. zachowanie sprzeczne z zasadami etyki oraz naruszenie obowiązków zawodowych poprzez to, iż będąc ustanowionym pełnomocnikiem z urzędu pani I. U. w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym (sygn. akt II C 369/17), pomimo żądania klientki o zamknięcie sprawy wyrażonego w korespondencji mailowej z dnia 18 czerwca 2017 r. oraz z dnia 3 lipca 2017 r., nadal prowadził sprawę, do czasu cofnięcia mu pełnomocnictwa postanowieniem Sądu z dnia 18 stycznia 2018 r., tj. naruszenia art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 poz. 75);

4. zachowanie sprzeczne z zasadami etyki oraz naruszenie obowiązków zawodowych poprzez to, iż będąc ustanowionym pełnomocnikiem z urzędu pani I. U. w sprawach toczących się przed Sądem Rejonowym (sygn. akt II C 1613/16 oraz sygn. akt II C 369/17), nie zapewnił klientce wystarczającego kontaktu osobistego, gdyż nie wskazał czasu, w którym zazwyczaj dostępny jest pod kontaktowym numerem telefonu, tj. naruszenia art. 22 Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego stanowiącego załącznik do uchwały 94/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych

z dnia 13 czerwca 2015 r., art. 6 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 poz. 75).

Obwiniony nie wniósł odpowiedzi na wniosek o ukaranie.

Orzeczeniem z dnia 22 października 2021 roku w sprawie (sygn. akt: D 7/21) Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych uznał obwinionego za winnego czynów opisanych we wniosku o ukaranie w punktach 1-3, umorzył postępowanie w zakresie punktu 4. i wymierzył mu za czyn opisany w punkcie 1. wniosku o ukaranie - karę pieniężną w kwocie 5.000 zł, za czyn opisany w punkcie 2. wniosku - karę pieniężną w kwocie 4.000 zł, za czyn zaś opisany w punkcie 3. wniosku - karę pieniężną w kwocie 5.000 zł. Następnie na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych kary pieniężne orzeczone w pkt. 1-3 połączył i jako karę łączną wymierzył obwinionemu radcy prawnemu karę pieniężną w wysokości 10.000 zł. Od obwinionego zasądzone także koszty postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.000 zł.

Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony świadczył pomoc prawną na rzecz I. U. (dalej: „Pokrzywdzona”) jako jej pełnomocnik procesowy ustanowiony z urzędu w sprawach prowadzonych przed Sądem Rejonowym pod sygn. akt: II C 1613/1 6 oraz II C 369/17. zgodnie z zawiadomieniami zawartymi w pismach z dnia, odpowiednio, 3 stycznia 2017 r. oraz 6 marca 2017 r. Pismem z dnia 19 stycznia 2017 r., Obwiniony poinformował Pokrzywdzoną o swoim ustanowieniu w sprawie II C 1613/1 6, przekazał dane kontaktowe, a także zwrócił się niezwłoczny kontakt telefoniczny, celem omówienia sprawy i uzgodnienia dalszego postępowania oraz o przygotowanie przez Pokrzywdzoną opisu stanu faktycznego oraz dowodów poprzez wymienienie ich wstępnej listy. W kolejnym piśmie, z dnia 12 marca 2017 r., Obwiniony poinformował pokrzywdzoną o swoim ustanowieniu w sprawie II C 369/17. Pismo odpowiadało w swojej treści powołanemu wyżej pismu Obwinionego z dnia 19 stycznia 2017 r. Pokrzywdzona odpowiedziała na pismo Obwinionego z dnia 19 stycznia 2017 r. wiadomością c-mail z dnia 31 stycznia 2017 r. Strony wymieniły korespondencję e-mail w jednej ze spraw Pokrzywdzonej w dniach: 6 luty 2017 r., 17 luty 2017 r. oraz 21 luty 2021 r.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2017 r., Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym postanowił: cofnąć powódce - Pokrzywdzonej zwolnienie od kosztów sądowych w całości i ustanowienie pełnomocnika z urzędu w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II C 1613/16 oraz przyznać Obwinionemu wynagrodzenie tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej Pokrzywdzonej.

Powyższe postanowienie zostało uchylone postanowieniem wskazanego wyżej Sądu z dnia 1 czerwca 2017 r. (sygn. akt II C 1613/16). Z treści uzasadnienia postanowienia wynikało, że postanowienie Referendarza sądowego z dnia 21 marca 2017 r. zostało zaskarżone przez

Pokrzywdzoną działającą osobiście. Odpis postanowienia Sądu z dnia 1 czerwca 2017 r. został doręczony Pokrzywdzonej wraz z informacją, że w związku z treścią zapadłego rozstrzygnięcia, Obwiniony nadal pozostaje umocowany do działania w sprawie II C 1613/16 jako jej pełnomocnik. Obwiniony nie zaprzeczył powyższej okoliczności w swoich wyjaśnieniach.

Zarządzeniem zawartym w piśmie z dnia 9 maja 2017 r., Sąd Rejonowy zobowiązał Obwinionego do sprecyzowania żądania pozwu, wskazania wartości przedmiotu sporu oraz zgłoszenia wniosków dowodowych w sprawie II C 367/17. Wykonując powyższe zobowiązanie, Obwiniony sporządził w dniu 23 maja 2017 r., a następnie złożył pismo procesowe w sprawie II C 369/17. Treść tego pisma w formie złożonej do akt postępowania (ukrycie znacznej części pisma), wskazywało na to, że celem tego pisma było dalsze prowadzenie sporu. Obwiniony wniósł o dopuszczenie dowodów, zobowiązanie strony pozwanej do złożenia dokumentów do akt sprawy, rozpoznanie sprawy pod nieobecność Pokrzywdzonej oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2017 r., Sąd Rejonowy odrzucił pozew wniesiony przez Pokrzywdzoną w sprawie II C 1613/16 z powodu nie wskazania prawidłowo pozwanego mającego zdolność występowania w tym postępowaniu jako strona.

W dniu 18 czerwca 2021 r., Pokrzywdzona wysłała wiadomość e-mail do Obwinionego, w której m.in. obarczyła Obwinionego winą za odrzucenie pozwu w sprawie II C 1613/16. wyraziła pretensję z powodu braku pomocy w zaskarżeniu postanowienia Referendarza w przedmiocie cofnięcia zwolnienia od kosztów sądowych a także zgłosiła wyraźne żądanie „zamknięcia sprawy” prowadzonej pod sygn. akt II C 369/17. Następnie, w dniu 3 lipca 2017 r.. Pokrzywdzona wysłała kolejną wiadomość e-mail adresowaną m.in. do Obwinionego zgłaszając w ten sposób pretensję z powodu dalszego prowadzenia sprawy, co do której wcześniej wyraziła wolę zakończenia, a także z powodu odrzucenia pozwu.

W dniu 28 sierpnia 2017 r. Obwiniony sporządził, a następnie wniósł pismo procesowe w zastępstwie Pokrzywdzonej w sprawie II C 369/17. Powyższe pismo stanowiło odpowiedź na zobowiązanie Sądu Rejonowego z dnia 7 sierpnia 2017 r. Wersja pisma złożona do akt sprawy nie zawierała zasadniczej treści, przy czym pozwala na przyjęcie, że Obwiniony sformułował w nim m.in. wnioski dowodowe. W tej samej dacie, E. P., aplikant radcowski z kancelarii Obwinionego, wysłała do Pokrzywdzonej wiadomość e-mail, w której przekazała pismo oraz poprosiła Pokrzywdzoną o przedstawienie stanowiska do dnia następnego. Powyższa wiadomość dotyczyła sprawy II C 369/17. W dniu 6 lutego 2018 r., Wicedziekan Rady OIRP sporządził pismo informujące innego radcę prawnego o jego wyznaczeniu do zastępowania Pokrzywdzonej w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt II C 369/17. Z treści tego pisma wynikało, że w sprawie tej został wyznaczony termin na dzień 14 lutego 2018 r., co świadczy o tym, że sprawa ta nadal się toczyła we wskazanej wyżej dacie.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom, z których przeprowadził dowód, ponieważ nie znalazł podstawy dla ich kwestionowania. Część spośród tych dowodów została złożona przez samego Obwinionego.

Sąd odstąpił od przeprowadzenia dowodu z zeznań Pokrzywdzonej w charakterze świadka. Pokrzywdzona została wezwana na termin rozprawy, jednakże nie stawiała się z powodu wypadku losowego, który nie pozwolił zdążyć przed odjazdem pociągu. Zeznania Pokrzywdzonej mogły wprawdzie dotyczyć okoliczności istotnych dla oceny zarzutów postawionych Obwinionemu, tym niemniej okoliczności te zostały ustalone w oparciu o dowody ze zgromadzonych dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez strony. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego nie podtrzymał wniosku o przeprowadzenie tego dowodu w toku rozprawy. Wreszcie, Sąd miał na względzie, że Pokrzywdzona jest osobą chorą, mieszka w znacznej odległości od siedziby Sądu (Województwo Pomorskie). Przerwanie bądź droczenie rozprawy, a także potencjalne przesłuchanie Pokrzywdzonej w ramach pomocy prawnej spowodowałoby wydłużenie postępowania, które na chwilę orzekania trwało stosunkowo długo. Powyższe mogłoby udaremnić osiągnięcie celów postępowania. Obwiniony nie wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań Pokrzywdzonej.

Ujawniona treść zeznań złożonych przez Pokrzywdzoną na etapie dochodzenia nie pozostawała w sprzeczności z treścią dowodów z dokumentów, nie dostarczyła dodatkowych informacji dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

W ocenie Sądu 1 instancji, obwiniony, swoim postępowaniem naruszył szereg norm wynikających z przywołanych powyżej przepisów, tj. art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z § 22 Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 94/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 13 czerwca 2015 r.

Wymierzając obwinionemu kary pieniężne za wskazane przewinienia, Sąd wziął pod uwagę, że naruszenie zasad etyki oraz obowiązków zawodowych miało charakter poważny a bierna, czy wręcz lekceważąca postawa obwinionego, jako pełnomocnika w procesie, pozostawała w całkowitej sprzeczności z istotą zawodu radcy prawnego i godziła w dobro klienta.

W ocenie OSD za złagodzeniem wymiaru kary dyscyplinarnej przemawiała okoliczność braku skutku przewinień w postaci wyrządzenia szkody materialnej w znacznych rozmiarach.

Ponadto, Sąd dyscyplinarny I instancji uznał, że obwiniony naruszył wymóg określony w § 22 Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego poprzez niewskazanie w pismach do

Pokrzywdzonej czasu, w którym zazwyczaj jest dostępny pod kontaktowym numerem telefonu. Jednakże ze względu na fakt, iż w pozostałej części powołane pisma zostały sporządzone w sposób całkowicie rzetelny i prawidłowy, Sąd I instancji stwierdził, że szkodliwość tego czynu jest znikoma w stopniu uzasadniającym umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. (pkt 4 orzeczenia).

Od powyższego orzeczenia odwołanie złożył obwiniony i wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu OIRP do ponownego rozpoznania względnie jego uchylenie i uniewinnienie obwinionego.

Obwiniony orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 68³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych poprzez nieodroczenie rozprawy w dniu 22 października 2021 r. mimo należytego usprawiedliwienia przyczyny jego nieobecności a tym samym pozbawienie go prawa do obrony, art. 64 ust. 1

ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, 8, i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez ukaranie go w okolicznościach braku znamion deliktów dyscyplinarnych. W ocenie obwinionego, wobec skutecznego zakwestionowania całości ustaleń faktycznych dokonanych przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP dotyczących jego sprawstwa i winy, powyższego orzeczenia nie można zaakceptować.

Ze względu na obowiązek uwzględniania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie (dalej „Wyższy Sąd Dyscyplinarny”) z urzędu bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 k.p.k. bez względu na granice zaskarżenia i podniesione zarzuty oraz na określone w orzeczeniu przez Sąd dyscyplinarny I instancji ramy czasowe popełnienia przez obwinionego przewinień dyscyplinarnych rozważyć należy przedawnienie się ich karalności (art. 439 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.).

Zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych (dalej „Urp”) w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - trzy lata. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego następuje w momencie wydania przez rzecznika dyscyplinarnego postanowienia o wszczęciu dochodzenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI KS 1/18, Legalis nr 1766129; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2016 r., sygn. akt SDI 58/15, Legalis nr 1508192). W przypadku przedawnienia karalności w trakcie postępowania dyscyplinarnego należy umorzyć takie postępowanie dyscyplinarne, stosując odpowiednio art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k." (T. Niedziński, (w:) T. Scheffler (red.), Ustawa o radcach prawnych. Komentarz, Legalis 2018).

Z realiów czasowych sprawy wynika, że przypisane obwinionemu przewinienia objęte wnioskiem o ukaranie w zakresie punktów 1 i 2 zostały popełnione w okresie od 21 marca 2017 r. do 09 maja 2017 r. Postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte w dniu 23 października 2017 r. Wniosek o ukaranie obwinionego został skierowany do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych 30 grudnia 2020 r. Orzeczenie w pierwszej instancji zostało wydane przez ww. Sąd w dniu 22 października 2021 r. W związku z odwołaniem obwinionego od tego orzeczenia nie ma ono charakteru prawomocnego. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych („Wyższy Sąd Dyscyplinarny”) orzekał w tej sprawie w dniu 8 czerwca 2022 r. Poza dyskusją jest to, że od popełnienia zarzuconych obwinionemu czynów (punkty 1-2 wniosku o ukaranie) do daty orzekania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny upłynęło ponad pięć lat. Wobec powyższego przedawnienie przewinień w sprawie niniejszej nastąpiło w marcu 2022 roku i w maju 2022 roku z uwagi na upływ 5 letniego terminu od dnia popełnienia każdego z tych przewinień tj. w marcu i maju 2017 r. W przypadku stwierdzenia na etapie postępowania odwoławczego przedawnienia karalności, która nastąpiło podczas postępowania między instancyjnego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny zobligowany jest do uchylenia wyroku pierwszej instancji i umorzenia postępowania z uwagi na treść art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. z zw. z art. 74¹ Urp.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny po stwierdzeniu zmateralizowania się - w trakcie postępowania drugo instancyjnego - ujemnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 6 KPK, nie mógł wydać odmiennego rodzaju orzeczenia, o jakie wnosił obwiniony, tzn. o zmianie orzeczenia i uniewinnieniu obwinionego ew. o uchyleniu orzeczenia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi dyscyplinarnemu pierwszej instancji - z uwagi na przedawnienie karalności, nawet gdyby uznał racje obwinionego.

Należy w tym miejscu podnieść, że w całym postępowaniu dyscyplinarnym w sprawie niniejszej, wbrew zarzutom zawartym w odwołaniu, dochowano gwarancji procesowych odnoszących się do udziału w nim obwinionego jako strony. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny pierwszy termin rozprawy wyznaczył na dzień 9 lipca 2021 r. - obwiniony wniósł o jego zmianę, w sposób należyty usprawiedliwiając swoją nieobecność, przedkładając imienne zawiadomienie Sądu o terminie rozprawy zdalnej i wynikającej stąd kolizji. Kolejnym terminem wyznaczonym na rozpoznanie sprawy był dzień 22 października 2021 r. Obwiniony ponownie złożył wniosek o zmianę terminu rozprawy (data wpływu 8 października 2021 r.) przy czym nie poparł go żadnym dowodem uprawdopodobniającym okoliczność kolejnej kolizji terminów. Na marginesie wskazać należy, że do odwołania od orzeczenia obwiniony załączył stosowne dokumenty dowodzące, że rzeczywiście

taka kolizja istniała, co zdaniem WSD było także możliwe w dacie wniosku o zmianę terminu rozprawy. Ponadto we wniosku obwiniony sam wskazał, iż termin rozprawy przed Sądem Powszechnym był mu znany od dnia 7 września 2021 r. Biorąc pod uwagę datę doręczenia obwinionemu zawiadomienia o rozprawie przed OSD (20 września 2021 r.) zwlekał on przez ponad dwa tygodnie z zawiadomieniem Sądu dyscyplinarnego. Zdaniem Sądu I instancji wniosek zmierzał do przewleczenia postępowania. Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie dopatruje się naruszenia przez Sąd I instancji normy z art. 68³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych. Tym samym w postępowaniu rozpoznano sprawę pod nieobecność obwinionego, który został zawiadomiony o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, o skierowaniu wniosku o ukaranie obwinionego do sądu dyscyplinarnego, o dokonywanych czynnościach procesowych przed organami postępowania i ich terminach. Obwiniony nic wniósł odpowiedzi na wniosek o ukaranie. Brał natomiast czynny udział w postępowaniu - składając pisemne wyjaśnienia, zeznając oraz składając wnioski dowodowe. Rozpoznanie sprawy pod nieobecność obwinionego na rozprawie w dniu 22 października, zdaniem WSD, nie miało wpływu na wynik postępowania, gdyż obwiniony nie został pozbawiony możliwości skorzystania ze swych praw, w szczególności odpierania ścigania, zgłaszania wniosków dowodowych. Nie powoduje to zatem konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości (art. 437 § 2 k.p.k.). Jednakże w sytuacji przedawnienia karalności przewinień przypisanych obwinionemu w pkt. 1-2 nie jest już możliwe, więc postępowanie należało umorzyć.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podzielił ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w zakresie ustaleń faktycznych objętych punktem 3. wniosku o ukaranie. W zakresie istoty sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które doprowadziły go do wniosku sprawstwie i winie obwinionego. Sąd dokonując ustaleń faktycznych wziął pod uwagę cały zgromadzony materiał dowodowy, nie wykraczając poza ramy swobodnej oceny dowodów. Obwiniony dopuścił się czynu, za który prawidłowo wymierzona została mu kara pieniężna.

Zdaniem WSD twierdzenia obwinionego co do braku dowodów na doręczenie mu wiadomości mailowych z dnia 18 czerwca 2017 r. i 3 lipca 2017 r. a wyrażających wolę Pokrzywdzonej „zamknięcia sprawy” są jedynie przyjętą linią obrony i stoją zresztą w sprzeczności z wcześniejszymi jego twierdzeniami, w szczególności z treścią wyjaśnień obwinionego z dnia 21 sierpnia 2017 r. skierowanych do Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP B. M., gdzie podnosił, iż „w kwestiach nie merytorycznych wynikających z bezpodstawnych zarzutów kierowanych przez p. U.

wobec mojej osoby z końcem czerwca br. i na początku lipca br. (dwa maile od p. U. po cofnięciu mojego wyznaczenia do sprawy II C 1613/16), dyskusji nie podejmowałem, skupiając się na udzieleniu p. U. pomocy prawnej w sprawie, w której pozostawałem wyznaczonym pełnomocnikiem z urzędu, tj. w sprawie IIC 369/17. ”

W tym miejscu Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że obwiniony winien swoje obowiązki zawodowe wykonywać rzetelnie, uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Dochowując należytej staranności i uwzględniając profesjonalny charakter udzielanej pomocy prawnej osobie potrzebującej, w tym wypadku z urzędu, obwiniony winien zwrócić się do Pokrzywdzonej -uzyskać jej pisemne oświadczenie o woli cofnięcia pozwu, wyjaśniając uprzednio Pokrzywdzonej skutki prawne i możliwe negatywne konsekwencje takiej decyzji a następnie złożyć stosowny wniosek w sprawie. Obwiniony tego zaniechał, czym zdaniem WSD dopuścił się deliktu dyscyplinarnego. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. naruszenia art. 6 i art. 12 ust. 1

Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 poz. 75). Według stanowiska Komisji Etyki i Wykonywania Zawodu Krajowej Rady Radców Prawnych dotyczącego obowiązku podejmowania przez radcę prawnego działań zgodnych z wytycznymi klienta oraz w sprawie dopuszczalności kontaktowania się przez radcę prawnego jako pełnomocnika procesowego z osobą występującą w sprawie w charakterze świadka z dnia 8 lutego 2019 r., przyjęć należy, iż radca prawny, działający jako pełnomocnik z urzędu ma obowiązek respektowania polecenia swojego klienta, chyba że zastosowanie się przez radcę prawnego do formułowanych instrukcji stanowiłoby naruszenie przez radcę prawnego obowiązujących przepisów prawa, dobrych obyczajów lub zasad etyki. W niniejszym stanie faktycznym zaistniały zatem przesłanki uzasadniające wymierzenie kary pieniężnej.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił pkt 5 orzeczenia, gdyż wobec utrzymania orzeczenia co do jednostkowej kary pieniężnej nie znajduje zastosowania dyspozycja art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Co do zasady uchylenie zaskarżonego orzeczenia z urzędu i umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności przypisanego obwinionemu czynu skutkuje po myśli art. 70(6) ust. 2 Urp obciążeniem kosztami postępowania w I instancji Okręgowej Izby Radców Prawnych. We

wszystkich innych niż ukaranie obwinionego wypadkach zakończenia postępowania dyscyplinarnego następuje podział kosztów tego postępowania pomiędzy instytucje samorządu radcowskiego. W konsekwencji w wypadku umorzenia postępowania z powodu przedawnienia karalności czynu orzeczenie o kosztach zamieszczone w wyroku sądu odwoławczego powinno obejmować nie tylko koszty postępowania odwoławczego, ale wszystkie koszty procesu, niezależnie od rozstrzygnięcia o kosztach zawartego w wyroku sądu I instancji" (wyrok Sąd Najwyższego z 29 czerwca 2016 r. SDI 25/16). Wobec jednak utrzymania wymierzonej w pkt. 3 orzeczenia Sądu I instancji kary pieniężnej Wyższy Sąd Dyscyplinarny zasądza od obwinionego koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 1.800,00 (słownie: jeden tysiąc osiemset) zł płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych Warszawie i utrzymuje w mocy rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych .